DE MUZIEK-EXPERTS BAS EN PIET UITZENDING 545 04-11-25

1. MARTHA REEVES AND THE VENDELLA'S – Nowhere to run

Een wat minder bekende song: Nowhere To Run van Martha Reeves & The Vandellas, de andere succesvolle damesgroep van Tamla Motown.
Ze werden wereldberoemd met Dancing in the Street uit 1964, maar dit nummer uit 1965 heeft minstens zoveel vuur.
Een rauwe soulschijf over geen ontsnapping aan de liefde, opgenomen in de legendarische Hitsville U.S.A.-studio met de Funk Brothers — dezelfde muzikanten achter The Supremes en Marvin Gaye.
Kortom: pure Motown-energie met hart, drama en die onmiskenbare Detroit-sound.

CULTUUR	Een spel dat ooit ging over overleven in de natuur, laat nu vooral zien hoe lastig samenwerken is in de beschaving.
UITSPRAAK	De jeugd lijkt in opstand, maar misschien is het de samenleving zelf die haar kompas kwijt is.
CO-ORIGINELE	Ergens tussen een zuidelijke fluistering en een Londense storm klinkt hetzelfde verlangen: om gehoord te worden, al is het maar door de duivel zelf.
HITMIX	Van Motown tot moderne house, van blues die de hemel tart tot funk die de aarde laat trillen — vanavond klonk muziek die bewijst dat gevoel geen tijd kent, alleen een ander ritme.

2. ORIGINELE: SKIP JAMES – I'm so glad

Skip James schreef dit nummer "I'm so Glad" in 1931 en speelde het zelf — met zijn kenmerkende hoge falset-stem en unieke open D-moll-stemming op gitaar.
Het nummer bleef jarenlang grotendeels onbekend tot het in de jaren '60 werd herontdekt tijdens de blues revival.
Ruim 30 jaar later maakte de band Cream er een energieke, elektrische versie van, die het oude bluesnummer naar de rockwereld tilde.
In 1969 verscheen er ook een langere live-versie op hun album Goodbye.
In deze band huisvestigde Eric Clapton zich ook, bekend van vaak hoorbare nummers als Tears in Heaven en Cocaine en Layla.
Kijkt u uit voor de gladheid!

3. COVER: THE CREAM – I'm so glad

Weet je wat ik echt fascinerend vind aan programma's als Expeditie Robinson, is dat het programma ooit begon als sociaal experiment.
Wie overleeft in de natuur?
Nu is het: wie overleeft zonder wifi, maar mét ego's?

Het is eigenlijk de perfecte spiegel van onze tijd.
We doen alsof we samenwerken, maar stiekem stemmen we elkaar weg.
We noemen het bondjes, maar het zijn gewoon tijdelijke vriendschappen met stemgedrag.

En als iemand eruit vliegt, zegt de presentator: "Je hebt het fantastisch gedaan."
Wat hij bedoelt: "Je was goede televisie tot je ophield te huilen."

Toch is het knap. Het blijft een succes.
Want diep van binnen herkennen we iets in die deelnemers: die dorst naar erkenning, dat kleine stemmetje dat zegt — "als ik maar niet degene ben die weg moet."

En dan denk ik: misschien is Expeditie Robinson helemaal geen realityshow, maar gewoon een cursus moderne samenleving.

We stemmen, we fluisteren, we vormen bondjes, en aan het eind zegt iemand: “Jij mag naar huis.”
En we noemen dat dan… amusement.

CULTUUR – Expeditie Robinson spannend of uitgewerkt?

Expeditie Robinson is zo’n programma waar ooit nog gewone mensen aan meededen, maar tegenwoordig vooral bekende gezichten in de tropenzon rondlopen. Belgische coryfeeën deden ook mee, op eilanden waar de meeste westerlingen na een dag zouden verhongeren — al is er natuurlijk van alles vooraf geregeld. Het blijft een wedstrijd vol stress, bondjes en afvallers tot er één kampioen overblijft.

De deelnemers vallen niet alleen af in gewicht, maar ook in vertrouwen. Liefdes of ontspanning zijn er niet bij; iedereen leeft in overlevingsstand, met af en toe wat zelf gevangen vis. En alsof dat nog niet genoeg is, volgt er daarna een napraten-programma waarin iedereen door elkaar heen kletst — een verlenging die niemand echt gevraagd heeft.

Ik denk dan terug aan de zaterdagen van vroeger, toen we in het dorp zelf hindernisbanen bouwden van stoelen, planken en een stopwatch van mijn vader. Iedereen kon meedoen, er waren geen bondjes en geen eilandraad — alleen plezier en een hoop gelach.

Tegenwoordig zijn er in andere landen nog extremere challenges, vol modder en obstakels, met grote geldprijzen. Dan is
Expeditie Robinson eigenlijk nog een oase van rust. Deelnemers noemen het een once-in-a-lifetime experience, maar voor mij blijft het vooral een eindeloos herhaald eilandverhaal. Toch is het, hoe saai soms ook, nog altijd spannender dan de talloze tv-formats waarin gewone mensen elkaar wegstemmen.
En steeds weer diezelfde woorden van de presentator: “Je mag naar huis.”
Alsof dat de samenvatting is van de moderne televisie — en misschien ook een beetje van onze tijd.

4. HANS DE BOOIJ – Ik hou van alle vrouwen

Hans de Booij.
Een man die in de jaren ’80 durfde te zingen over gevoeligheid zonder ironie.
Bekend van Annabel, maar met Ik hou van alle vrouwen liet hij horen dat liefde niet altijd één adres nodig heeft.
Zijn stem was breekbaar, zijn teksten eerlijk — altijd ergens tussen romantiek en melancholie in.

De Booij was meer dan een zanger. Een dichter, een dwaalgast, iemand die liever nadacht dan meeliep.
Zijn muziek ademt een tijd waarin woorden nog betekenis hadden, toen je gevoel niet hoefde te filteren door een scherm.
In 'Ik hou van alle vrouwen' hoor je geen bravoure, maar een man die de liefde probeert te begrijpen — in al haar grilligheid, schoonheid en pijn.
De afgelopen jaren had het leven hem stevig te pakken.
Na een zware coronabesmetting verloor hij deels zijn stem en moest hij noodgedwongen stoppen met optreden.

Toch bleef hij schrijven — over vallen en opstaan, over eenvoud, over overleven.
Hij woont inmiddels rustig in Brabant, werkt aan nieuwe liedjes, en zei onlangs in een interview: "Zingen kan ik misschien minder, maar ik heb nog steeds iets te vertellen."
En dat hoor je — in elk woord, in elke stilte.

Getekend Loesje:	Uit het Loesje archief van 04-11-2025: Iedereen wil overleven, maar niemand wil samenwerken.

5. SPINVIS – Smalfilm

Sommige liedjes zijn geen muziek, maar herinneringen die zich vermommen als melodie.
Spinvis — alias Erik de Jong — maakt zulke liedjes.
In Smalfilm hoor je de ruis van vroeger: flarden jeugd, ouders, beelden van een leven dat al geleefd is.

Spinvis schrijft niet om te verklaren, maar om te bewaren.
Zijn woorden zijn als oude foto's die bewegen zodra je luistert.
"Jij bent er niet meer, maar ik film je nog."
Een zin die je niet vergeet, ook al weet je niet precies waarom.

Smalfilm is een lied over tijd — over wat blijft als alles verdwijnt.
Een ode aan herinnering, en tegelijk een klein monument van stilte.

6. SYMFO: THE RUTS – Babylon's burning

Rock meets punk — dat hoor je meteen bij The Ruts, de band die eind jaren '70 de Britse woede een melodie gaf.
Babylon's Burning uit 1979 werd hun doorbraak, haalde de 7e plek in de UK Charts, en opende hun debuutalbum The Crack.
Het nummer vlamt van begin tot eind, met een refrein dat klinkt als een straatrevolutie op tempo 180.
Pure Britse punkenergie — rauw, strak en nog altijd actueel.

7. VINYLSINGLE: MARLENA SHAW – California Soul

Luisteraars, haal je vinyl-naald alvast over de groef, want we duiken terug naar 1969 en een stem die tijdloos klinkt. Marlena Shaw was geen West-coast surfer, maar in haar versie van California Soul hoor je wél de zon, de wind én een groove die je bij de eerste klap van de drums grijpt.
Geschreven door het legendarische duo Ashford & Simpson, bracht Shaw met producer Charles Stepney en arrangeur Richard Evans een mix van soul, jazz en funk die niet alleen indruk maakte — maar decennia later nog samplebaar bleek voor hiphop-producers.
Helaas overleed Marlena januari 2024, maar genieten doen we zeker!

Elke generatie heeft zijn boemannen.
In de jaren '50 was het de vetkuif, in de jaren '80 de gabber, en nu het pubermeisje met een telefoon en een attitude.
Maar we zijn vergeten dat ook wij ooit op straathoeken hingen, niet omdat we niets te doen hadden — maar omdat dat nog gratis was.

We zeggen: "Waar zijn de ouders?"
Maar eerlijk: die zitten waarschijnlijk net als hun kinderen op een scherm te scrollen, alleen met andere zorgen in de feed.
Vroeger zeiden we: het komt wel goed, ze worden vanzelf volwassen.
Nu lijkt het meer: het komt wel online.

Ja, er is geweld, er zijn steekincidenten, er is verharding.
Maar misschien is dat niet alleen het verhaal van de jeugd, misschien is het het verhaal van een samenleving die zelf het overzicht kwijt is.
We voeden jongeren op met het idee dat ze "iets moeten worden", maar vergeten te vertellen dat mens zijn ook een optie is.

De ironie is: die jongeren zoeken vaak precies wat wij verloren zijn.
Aandacht, richting, een beetje betekenis.
En we noemen dat dan "onrust".
Misschien is het gewoon de echo van onze eigen stilte.

PIETS UITSPRAAK – De jeugd rebelleert — of is het de samenleving die wankelt?

Is het nu naast alle nare zaken in de buitenlanden nu ook uit de hand aan het lopen in het eigen land met ons zo op het eerste gezicht rustige leven? Naast de volwassen criminelen komen nu steeds vaker en steeds jongere mensen negatief in het nieuws.

Er worden helaas nog steeds vrouwen en meisjes vermoord en er wordt nog steeds ingebroken en er worden nog steeds ouderen van hun spullen en betaalpassen afgeholpen.

Maar wat de laatste weken in het nieuws verschijnt is de volgende uitwas van de invloed van allerlei websites die te veel erge zaken laten zien of die mensen er toe brengen om ook zoiets te gaan doen.

Dan heb ik het over de steekincidenten, de uithalingen van drugs in havens en de gewelddadige berovingen van leeftijdsgenoten, die van hun fiets of fiets met hulpmotor worden geduwd en geslagen en beroofd. En om de jongeren die elkaar te lijf gaan in Ridderkerk,Beverwijk, Scheveningen en waar nog meer. Veel jonge jongeren voelen zich een heel heertje en soms een dametje als je met een wapen naar school gaat of op straat in je vrije tijd probeert om door een laffe of afschuwelijke daad zelfs zelf in een onvrije situatie kunt belanden als bv. een jeugdgevangenis en dat je een strafblad opbouwt waardoor je geen goede toekomst meer voor ogen kan zien.

Een centrale vraag is steeds. Waar zijn de ouders van die gewelddadige jongeren? Weten die wat kindlief buitenshuis uitvreet als ze niet te veel thuis willen zitten. Want het was voor de misdaad ontstond toch zo'n lieve jongen. De vader kan wel tig keer melden dat zoonlief moet gaan leren of niet te veel geld moet uitgeven.

Maar er is een ander en intenser contact nodig. En hoe doe je dat dan als ouder?

Ga er over praten met andere ouders, hulpverleners en dan krijgen die losgeslagen jongeren meer op hun eigen bordje en komen ze er hopelijk bijtijds achter en tot een inzicht dat een ander leven met minder geweld en minder geld ook veel leuker kan zijn. We hopen dat de maatschappij weer wat rustiger wordt.
Daar is dan wel het vaak nog echt wel aanwezige verstand voor nodig.

8. Mr. Belt & Wezol – Ain't Nobody

Wat Chaka Khan ooit begon in 1983, herleeft hier in volle glorie.
Mr. Belt & Wezol — het Nederlandse DJ-duo dat house met humor combineert — blies Ain't Nobody nieuw leven in samen met RUZE.

Hun versie is niet zomaar een remix: het is een liefdesverklaring aan de dansvloer.
De essentie van het origineel blijft — die betovering van "niemand maakt me zo gelukkig" — maar met de klank van nu, strak, helder, vol energie.

Deze producers weten precies wat de magie van nostalgie is: dat je iets ouds kunt laten klinken alsof het morgen uitkomt.
En dat is precies wat Ain't Nobody doet — een klassieker die weigert oud te worden.

9. The Brothers Johnson – Stomp!

Als je funk zegt, zeg je Stomp! — de ultieme dansvloerbom uit 1979.
De Brothers Johnson, Louis en George, waren de meesters van groove, ontdekt en geproduceerd door Quincy Jones.

Dit nummer kwam van het album Light Up the Night, en het deed precies dat: een licht aansteken in de nacht.
Met die kenmerkende baslijn, sprankelende blazers en een ritme dat zelfs stoelen laat dansen.

Maar achter het feest zit vakmanschap — pure muzikale perfectie, gespeeld door

mannen die de funk niet bedachten, maar waren.

Stomp! was een oproep: vier het leven, maar vergeet de soul niet.
En dat hoor je, nog steeds — elke keer als de needle de groef raakt.

10. TOP 40 Classic: COLIN BLUNSTONE – Say You Don't Mind (1972)

Terug naar 1972, toen Lex Harding de Top 40 presenteerde vanaf de zeezender Veronica.
Colin Blunstone, bekend als de breekbare stem van The Zombies, begon toen aan een solocarrière vol Britse elegantie. Say You Don't Mind was zijn eerste hit — een orkestrale popparel, opgenomen met leden van The Alan Parsons Project.

11. CABARET: JASPER SMIT – Ik heb zelf iemand gepest

Als meedoen belangrijker wordt dan mens-zijn, luister dan eens naar wat dit liedje níet romantiseert.

EIND TEKST

Van Motown tot modern, van Skip James tot Mr. Belt & Wezol — vanavond klonk muziek in al haar gedaanten.
Blues die de rock voedde, soul die de tijd trotseert, funk die nog steeds licht geeft in de nacht, en stemmen die ons eraan herinneren dat gevoel nooit uit de mode raakt.

In de columns gingen we van eilanden vol bondjes naar straten vol onrust.
Van overleven op televisie tot overleven in het echte leven.
Twee werelden die meer op elkaar lijken dan we willen toegeven — want of je nu op een tropisch strand zit of op een schoolplein in Scheveningen, iedereen wil gehoord worden, en niemand wil naar huis worden gestuurd.

De Muziek Experts hoor je elke dinsdagavond om acht uur en zaterdagochtend om elf uur, via BR6.nl en natuurlijk op DeMuziekExperts.nl.
Terugluisteren kan altijd.
Maar eerst nog even luisteren naar de Tip van de Redactie.

SLOTZIN:
We stemmen elkaar weg in spelshows en verliezen elkaar in het echt — misschien is dat de ware expeditie van deze tijd.

12. TIP V/D REDACTIE: The Kinks – Waterloo Sunset

Deze maand staan The Kinks in de spotlight — een band die de Britse pop een geweten gaf, met liedjes over gewone mensen en bijzondere momenten.
En dat hoor je in dit kleine meesterwerk uit 1967: een melodie als avondlicht over de Theems. Hier zijn The Kinks met Waterloo Sunset.